

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. гр. Лом, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОМ, ПЪРВИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Г. Александрова
Миронова

при участието на секретаря Румяна Д. Александрова Найденова като разгледа докладваното от Албена Г. Александрова Миронова Гражданско дело № 20221620100681 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Иск с правно основание чл. 327, ал. ТЗ и чл. 394, ал. 1, вр. чл. 303а, ал. 3 ТЗ

Предявени са иски от ФЛЕКСПАК ЕООД, ЕИК *****, гр. Ямбол, чрез пълномощника адв. С.С., АК Пловдив, срещу ВИП СИМЕРС ГРУП ООД, ЕИК *****, гр. Лом, за заплащане на задължения, произтичащи от договор за търговска продажба.

Ищецът твърди, че двете дружества – представляваното от него и ответното, са в търговски отношения, по силата на които ищецът е продал на ответника фолио – със и без печат, като за осъществената на 02.11.2021 год. доставка на стоки – КАСТ плик с печат – «парен хляб 0,500» на стойност 5931 лв. без ДДС и БОПП с печат «320/20» на стойност 6041 лв. без ДДС, или на обща стойност 14378 лв. с ДДС.

Описаните стоки са били приети лично от управителя на ответното дружество, при което била съставена и стокова разписка, подписана от него.

Твърди се, че за доставката ищецът е издал фактура № 3790/02.11.2021 год., с отразено данъчно събитие – датата на доставката.

На 06.12.2021 год. ответникът извършил частично плащане в размер на 4000 лв.

Второ частично плащане било извършено на 31.01.2022 год. – в размер на 2378,40 лв.

Така погасената част от задължението по фактурата е в размер на 6378,40 лв., а остатъкът – 8000 лв. не е заплатен и до момента на предявяване на иска, въпреки многократните покани.

Твърди се, че във връзка с процесната претенция е допуснато от РС Ямбол обезпечение на бъдещ иск, изразяващо се в запор на банкова сметка на ответника.

Иска се: да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 8000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума от 02.11.2021 год. (датата на издаване на фактурата) до датата на окончателното изплащане.

Претендират се и разноски, в т.ч. и по обезпечителното производство. Представя се

списък по чл. 80 ГПК, обективиран в исковата молба.

Писмен отговор в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил от ответника.

Ответникът признава исковете по основание, а главницата и по размер. Твърди изпълнение, извършено на 11.04.2022 год. по сметка на ЧСИ А.В., заедно с разноски в размер на 1592 лв.

Твърди, че никога не е оспорвал задължението, а забавеното плащане се дължи на липса на финансови средства поради затруднена дейност от извънредните финансова и епидемична обстановка.

Счита, че са налице предпоставки за постановяване на решение при признание на иска, като се вземе предвид извършеното на 11.04.2022 год. плащане в общ размер на 9592 лв.

Моли претенциите на ищеца за разноски да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. В условията на евентуалност въвежда възражение по ч. 78, ал. 5 ГПК.

В откритото съдебно заседание:

Ищецът ФЛЕКСИПАК ЕООД не се представлява. В писмено становище пълномощникът му, адв. С.С., АК Пловдив признава, че по обезпечителното производство при ЧСИ А. В. по сметка на ищеца е постъпила сумата от 8761 лв., като предполага, че разликата до 9592 лв., за която представя доказателства ответникът са такси на ЧСИ, които не са заплатени на ищеца.

Твърди, че общото задължение на ответника към ищеца към момента на извършеното плащане е било в размер на 9307,77 лв., от които след приспадане на извършеното плащане в хода на обезпечителното производство (8761 лв.) е останал непогасен остатък в размер на 546,77 лв., който продължава да се дължи.

Тъй като настоящият иск е предявен преди ответникът да извърши плащане, счита, че той следва да понесе и разноските по настоящото производство – 1270 лв., от които 320 лв. държавна такса и 950 лв. адвокатски хонорар.

Ответникът ВИП СИМЕРС ГРУП ООД не се представлява. С писмена молба управителят на дружеството Х. К. не възражава делото да се разгледа в тяхно отсъствие. Моли съдът да се произнесе с решение при признание на иска, като вземе предвид извършеното плащане и отхвърли претенциите на ищеца за разноски по настоящото производство. В условията на евентуалност въвежда възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, като прави искане предвид липсата на спор и на фактическа и правна сложност на казуса, намаляването да бъде под минимума, определен в Наредба № 1/2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът, като анализира и прецени доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, **намира за установено от фактическа и правна страна следното:**

Предявеният иск е допустим.

Същият е предявен от и против надлежна страна по спора.

Не се спори между страните, че между тях е сключен Договор за търговска покупко-продажба на стоки обективиран с фактура № 3790/02.11.2021 год. на обща стойност 14378 лв., от която сума частично са погасени: 4000 лв. – на 06.12.2021 год. и 2378,40 лв. – на 31.01.2022 год., или общо 6378,40 лв.

Така е останало непогасено задължение в размер на 8000 лв.

Твърди се наложено от РС Ямбол обезпечение на бъдещ иск (настоящия) – запор на банкова сметка на ответника.

Исковата молба е входирана в деловодството на ЛРС на 08.04.2022 год.

На 07.04.2022 год. ЧСИ А.В. е уведомила ответника, че цялата сума за погасяване на задължението **не е 8000** лв., а е **9572** лв., тъй като са начислени допълнителни такси,

разноски, адв. хонорар и т.н.

На 11.04.2022 год. по обезпечително дело № 27/2022 год. на ЧСИ А.В., ответникът внесъл сумата от **9592** лв., от които – на 21.04.2022 год. на ищеца са преведени **8716** лв.

В исковата молба не е уточнен размерът на претендираната законна лихва за забава. Видно от служебно направената от съда справка на https://www.calculator.bg/1/lihvi_zadaljenia.html, за периода от 02.11.2021 год. (датата на издаване на процесната фактура) до 11.04.2022 год. (датата на плащане) – законната лихва се изчислява на **357,77** лв.

При така установените факти, се налагат **следните правни изводи**:

На първо място, не са налице предпоставките на чл. 237 ГПК, тъй като в случая искането изхожда от ответника, а не от ищеца, каквото е изискването на ал. 1.

Въпреки това, при постановяване на решението си, съгл. чл. 235, ал. 3 ГПК, съдът е длъжен да вземе предвид настъпилите след предявяването на иска факти от значение за спорното право, а признанието на ответника – да преценява в съвкупност с останалите доказателства – чл. 175 ГПК.

С доклада си по делото съдът е приел, че между страните няма спорни фактически твърдения.

За да възникне претендираното главно субективно право – за заплащане на уговорената цена по договора за покупко-продажба, следва да се установи наличието на предвидените в закона материални предпоставки /юридически факти/, а именно: 1/ наличието на действителни правоотношения по договор за търговска продажба, по силата на който продавачът се е задължил да прехвърли правото на собственост върху процесните стоки и да ги предаде, а купувачът да ги получи и да заплати уговорената продажна цена и 2/ продавачът да е предал стоката на купувача.

Както се посочи по-горе с доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК са обявени за безспорни между страните по делото правнорелевантните обстоятелства.

По силата на чл. 327 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената **при предаване** на стоката, освен ако е уговорено друго, какъвто не е настоящият случай. Следователно, за да възникне изискуемостта на правното задължение за заплащане на продажната цена, продавачът трябва да изпълни своето задължение за предаване на вещите, предмет на договорното правоотношение.

От предметното съдържание на процесните фактура и стокова разписка се установява, че тези стоки са предадени на купувача на датата, на които са съставени тези първични счетоводни документи. Следователно, изискуемостта на паричните задължения за заплащане на продажната цена възниква от този момент.

От гореизложеното става ясно, че при предаването на процесните вещи (с подписването на стоковите разписки ответникът е признал, че стоките, предмет на процесните договори за търговска продажба, са му предадени) продавачът е изпълнил своите основни правни задължения, породени от договора за търговска продажба, а именно – едновременно с предаването е настъпила концентрацията по чл. 24, ал. 2 ЗЗД и родово определените вещи са били индивидуализирани, като по този начин правото на собственост върху тях е било прехвърлено от продавача на купувача-ответник. След изпълнението на насрещната престация за предаване на стоките, предмет на договора, правното задължение на купувача-ответник за заплащане на цената е **станало изискуемо** съгласно уговореното.

Обстоятелството, че възникналото от процесния договора за търговска продажба парично задължение е изпълнено, подлежи на пълно и главно доказване от ответника по правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК.

Ищецът твърди, че от общото задължение в размер на 14 378 лв. с ДДС ответникът е изпълнил частично – на 06.12.2021 год. – 4000 лв. и на 31.01.2022 год. – 2378,40 лв., като така е останал непогасен остатък от **8000** лв., които претендира да му бъдат присъдени

заедно със законната лихва от падежа, т.е. от 01.11.2021 год.

В настоящото съдебно производство е представено преводно нареждане от ответника – с дата 11.04.2022 г., удостоверяващо плащане по ОД № 27/2022 год. на ЧСИ А.В. в размер на 9592 лв.

По същото обезпечително производство е приложена неоспорена от ищеца, предхождаща плащането електронна кореспонденция между ответника и ЧСИ А. В.. В писмото си ЧСИ уведомява ответника, че цялото му задължение е в размер на **9572** лв., тъй като освен сумата от 8000 лв., дължи допълнително начислени такси, разноски, адв.хonorари и т.н.

Т.е. ищецът е заплатил с **20** лв. по-висока сума от указаната му от ЧСИ.

Ищецът признава това и в подкрепа представя преводно нареждане от ЧСИ А. В. по и.д. № 27/2022 год., че е получил, преведена му от нея на 21.04.2022 год. сумата **8716** лв.

С оглед на изложеното съдът приема, че ответникът е погасил **изцяло** своите задължения по процесната фактура в хода на делото.

Както се посочи по-горе, установената от съда законна лихва за забава върху непогасения към 11.04.2022 год. остатък от задължението – 8000 лв. е в размер на 357,77 лв.

По тези съображения искът за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 8 000 лв., ведно със законната лихва върху нея от падежа – 02.11.2021 год. до окончателното изплащане на задължението подлежи на отхвърляне поради извършено плащане в хода на делото.

Предвид изхода от делото, ответникът следва да понесе разноските на ищцовата страна за воденето му.

С исковата си молба ищецът представя списък по чл. 80 ГПК, в който претендира: 1./ 40 лв. за образуване на производство по обезпечаване на бъдещ иск пред РС Ямбол, 2./ 950 лв. – други разноски по обезпечителното производство – адвокатски хонорар, разноски за път, такса за образуването на изпълнително дело, 3./ 320 лв. – държавна такса за образуване на настоящото производство, 4./ 950 лв. адвокатски хонорар за настоящото производство.

Представя писмени доказателства за заплатени по настоящото производство 320 лв. държавна такса и с РКО № 235/10.03.2022 год. – сумата от 950 лв. за образуване на бъдещ иск **срещу ответника**.

По делото (л. 9) е представен договор за правна защита и **съдействие без дата, с договорено възнаграждение 950 лв.**, платими по банков път, а на л. 34 – РКО № 243/07.04.2022 год. за сумата от 950 лв., хонорар за образуване на дело, но **без посочване срещу кого**.

Липсват доказателства за образувано пред РС Ямбол обезпечително производство, но предвид признанието на ответника, съдът приема, че този въпрос не е спорен.

С оглед изложеното, се налага извод, че сторените от ищеца разноски във връзка с предявяването на настоящия иск, включително за предварителното му обезпечаване са в общ размер **1310** лв., от които 40 лв. – д.т. за обезпечителното производство, 320 лв. – д.т. по исковото производство и 950 лв. – за процесуално представителство и защита, които на осн. чл. 78 ал.1 ГПК ответникът следва да възстанови, тъй като с поведението си е станал причина за извършването им.

Останалите претендирани разноски са недоказани.

Въведеното от ответника **възражение за прекомерност** на адвокатското възнаграждение се преценява като неоснователно. Вярно е, че е налице признание на иска и плащане в хода на делото от негова страна, но това плащане е извършено в резултат от действията, предприети от пълномощника на ищеца по обезпечаване на изпълнението.

Отделно от горното, платеният от ищеца адвокатски хонорар от 950 лв. е под сбора

от предвиденият в действащите към 10.03.2022 год. минимални размери съобразно цената на иска – 510 лв. по чл. 7, ал. 7, вр. ал. 2, т. 2 и 730 лв. по чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и поради това не следва да се редуцира допълнително с оглед действителната липса на фактическа и правна сложност на казуса.

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от ФЛЕКСПАК ЕООД, ЕИК *****, гр. Ямбол срещу ВИП СИМЕРС ГРУП ООД, ЕИК *****, гр. Лом, иск с правно основание чл. 327, ал. ТЗ и чл. 394, ал. 1, вр. чл. 303а, ал. 3 ТЗ за заплащане на сумата от 8 000 лв., представляваща остатък по фактура № 3790/02.11.2021 год., ведно със законната лихва върху тази сума от падежа – 02.11.2021 год. до окончателното изплащане на задължението, поради извършено плащане в хода на делото.

ОСЪЖДА, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК ВИП СИМЕРС ГРУП ООД, ЕИК *****, гр. Лом да заплати на ФЛЕКСПАК ЕООД, ЕИК *****, гр. Ямбол, направените по делото разноски за тази инстанция в размер на **1 310,00** лв.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Монтана в двуседмичен срок от съобщението.

Съдия при Районен съд – Лом: _____